Lietas arhīva Nr. C-4622-18/4
ECLI:LV:RPPT:2018:1211.C68462218.4.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2018.gada 11.decembrī

Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas tiesnese V.Vjatere rakstveida procesā izskatīja civillietu /pers. A/ prasībā vienkāršotās procedūras lietā par uzturlīdzekļu piedziņu pret /pers. B/.

Aprakstošā daļa

2018.gada 18.oktobrī /pers. A/ (turpmāk tekstā – prasītāja) cēlusi tiesā prasību pret /pers. B/ (turpmāk tekstā – atbildētājs) par uzturlīdzekļu piedziņu vienkāršotās procedūras lietā.

Ar 2018.gada 23.oktobra lēmumu prasība pieņemta un ierosināta civillieta.

Prasības pieteikumā norādīts, ka /datums/pusēm piedzimis dēls /pers. C/, kurš ir prasītājas ikdienas aprūpē. Atbildētājam ir saskarsmes tiesības ar bērnu. Atbildētājs uz mutiska vienošanās pamata maksā uzturlīdzekļus bērna uzturam 120 *euro* ik mēnesi.

Prasītāja norāda, ka kopš 2018.gada 4.oktobra /pers. C/ apmeklē privāto pirmskolas izglītības iestādi /Nosaukums A/ līdz ar to ikmēneša izdevumu apjoms bērna vajadzībām ir palielinājies.

Prasītājai ir zināmi atbildētāja ienākumi un uzskata, ka atbildētājs spēj maksāt bērna uzturam 150 *euro* ik mēnesi. Atbildētājs strādā Nīderlandē.

Prasītāja lūdz tiesu piedzīt no atbildētāja par labu prasītājai uzturlīdzekļus /pers. C/ uzturēšanai 150 *euro* apmērā ik mēnesi no prasības pieteikuma iesniegšanas dienas līdz bērna pilngadībai vai pušu stāvokļa izmaiņām.

Prasība pamatota uz Civillikuma 177. un 179.pantu.

Prasītāja norādījusi, ka nevēlas uzklausīšanu tiesas sēdē.

2018.gada 8.novembrī atbildētājs iesniedzis tiesā rakstveida paskaidrojumu par prasību, norādot, ka prasību neatzīst un uzskata, ka tā ir nepamatota.

Atbildētājs norāda, ka viņš ar prasītāju mutiski vienojies, ka maksās bērna uzturam 120 *euro* ik mēnesi. Atbildētājs maksā vairāk nekā valstī noteikto minimālo uzturlīdzekļu apmēru, kas ir 107,50 *euro*.

Atbildētājs uzskata par nepamatotu prasītājas apgalvojumu, ka atbildētājs strādā Nīderlandē un līdz ar ko pelna labi. Atbildētājs norāda, viņa ienākumi ir neregulāri un algas daļa aiziet īrē, pārtikas iegādei. Turklāt atbildētājam ir otrs dēls, kuru viņš uztur viens.

Atbildētājs neatsakās tiekoties ar dēlu apgādāt viņu ar apģērbu, mantām. Atbildētāja mantiskais stāvoklis neatļauj maksāt vairāk kā bija vienojušies ar prasītāju.

Atbildētājs norādījis, ka nevēlas uzklausīšanu tiesas sēdē.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 250^{25}.panta pirmo daļu, ja puses nelūdz lietas iztiesāšanu tiesas sēdē vai tiesa neuzskata par nepieciešamu lietu iztiesāt tiesas sēdē, lietas vienkāršotās procedūras prasībā izskata rakstveida procesā, laikus paziņojot pusēm par datumu, kad tiesas kancelejā varēs saņemt sprieduma norakstu, kā arī informē par tiesas sastāvu, kas izskatīs lietu, un izskaidro tiesības pieteikt noraidījumu tiesnesim.

Puses nav lūgušas iztiesāt lietu tiesas sēdē, līdz ar to 2018.gada 8.novembrī pusēm paziņots, ka lieta tiks izskatīta rakstveida procesā un sprieduma noraksts pusēm būs pieejams tiesas kancelejā 2018.gada 11.decembrī.

Puses nav pieteikušas noraidījumu tiesnesim.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi lietā esošos rakstveida pierādījumus un novērtējusi tos kopsakarā ar tiesību normām, tiesa atzīst, ka prasība ir pamatota un apmierināma pilnībā turpmāk norādītu apsvērumu dēļ.

No lietas materiāliem pievienotās dzimšanas apliecības /apliecības numurs/ redzams, ka prasītāja un atbildētājs ir vecāki /datums/dzimušajam /pers. C/ (*lietas 6.lapa).*

Lietā nav strīda par to, ka nepilngadīgā /pers. C/ ikdienas aprūpi un uzraudzību realizē bērna māte – prasītāja, bet nepilngadīgā bērna tēvam - atbildētājam ir jāpiedalās bērnu uzturēšanā un jāsniedz uzturlīdzekļi bērna uzturam. Šādus iebildumus atbildētājs nav izteicis, tieši pretēji, ir atzinis prasību daļēji, tādējādi atzīstot savas saistības pret bērnu.

Civillikuma 179.panta pirmā un otrā daļa noteic, ka vecāku pienākums ir samērā ar viņu mantas stāvokli uzturēt bērnu. Šis pienākums gulstas uz tēvu un māti līdz laikam, kad bērns pats var sevi apgādāt. Pienākums gādāt par bērna uzturēšanu neizbeidzas, ja bērns nedzīvo kopā ar vienu no vecākiem vai abiem vecākiem.

Saskaņā ar Civillikuma 177.panta ceturto daļu bērna aprūpe nozīmē viņa uzturēšanu, t.i., ēdiena, apģērba, mājokļa un veselības aprūpes nodrošināšanu, bērna kopšanu un viņa izglītošanu un audzināšanu (garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšana, pēc iespējas ievērojot viņa individualitāti, spējas un intereses un sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam).

Piemērojot minētās normas prasības, tiesa ņem vērā tiesu judikatūrā (*sk. Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu tiesu departamenta 2014. gada 30. septembra spriedumu lietā Nr. SKC – 2418-14*) izteikto viedokli, ka bērnu kopšana un audzināšana ir dabiskas vecāku tiesības, kas nesaraujami saistītas ar obligāti pildāmiem pienākumiem, tostarp atbilstoši Civillikuma 179. panta pirmajai daļai vecākiem ir pienākums samērā ar viņu mantas stāvokli bērnu uzturēt (ēdiena, apģērba, mājokļa un veselības aprūpes nodrošināšana, bērna kopšana un viņa izglītošana un audzināšana - garīgās un fiziskās attīstības nodrošināšana, pēc iespējas ievērojot viņa individualitāti, spējas un intereses un sagatavojot bērnu sabiedriski derīgam darbam (sk. Civillikuma 177. panta ceturto daļu)).

Judikatūrā atzīts, ka tiesām visās darbībās, kas attiecas uz bērniem, uzmanība, pirmkārt, jāvelta tam, lai vislabāk nodrošinātu bērna intereses (jāveicina labvēlīgi apstākļi veselīgai un normālai fiziskai, intelektuālai, tikumiskai, garīgai un sociālai attīstībai brīvības, cieņas un materiālās nodrošinātības gaisotnē), ņemot vērā vecāku tiesības un pienākumus (*sk. 1959. gada 20. novembra Bērnu tiesību deklarācijas 2. un 6. principu, 1989. gada 20. novembra konvencijas „Par bērna tiesībām" 3. pantu un Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6. pantu*).

No iepriekš minētā secināms, ka tiesai, nosakot piedzenamo uzturlīdzekļu apmēru, ir: 1) jānoskaidro, kāda ir bērna uzturam nepieciešamā summa, lai vislabāk nodrošinātu bērna intereses; 2) jāizvērtē vecāku mantas stāvoklis un spēja šādu summu segt; 3) bērna uzturam noteiktā summa jāsadala proporcionāli katra vecāka mantiskajam stāvoklim, ievērojot katra vecāka ieguldījumu bērna uzturēšanā (*sk. Senāta 2012. gada 28. septembra spriedumu lietā Nr. SKC - 1024/2012, Senāta 2012. gada 28. septembra spriedumu lietā Nr. SKC - 1068/2012, Senāta 2012. gada 25. oktobra spriedumu lietā Nr. SKC - 1391/2012*).

Prasītāja lūgusi piedzīt no atbildētāja uzturlīdzekļus dēla /pers. C/ uzturam 150 *euro* apmērā mēnesī.

Lietā nepastāv strīds par atbildētāja pienākumu maksāt uzturlīdzekļus dēla uzturam, bet pastāv strīds par uzturlīdzekļu apmēru.

Lemjot par uzturlīdzekļu piedziņu virs valstī noteiktā minimālā apmēra, kritērijs piedzenamās summas apmēram ir ne tikai bērna vajadzības, bet arī vecāku mantas stāvoklis. Novērtējot pušu mantas stāvokli, tiesa ņem vērā pušu paskaidrojumus un rakstveida pierādījumus.

Ministru kabineta 2013.gada 15.janvāra noteikumi Nr.37 „Noteikumi par minimālo uzturlīdzekļu apmēru bērnam" nosaka, ka 2.punkts noteic, ka katra vecāka pienākums ir katru mēnesi nodrošināt saviem bērniem minimālos uzturlīdzekļus šādā apmērā: katram bērnam no viņa piedzimšanas līdz 7 gadu vecuma sasniegšanai – 25 % apmērā no Ministru kabineta noteiktās minimālās mēneša darba algas; katram bērnam no 7 gadu vecuma sasniegšanas līdz 18 gadu vecuma sasniegšanai – 30 % apmērā no Ministru kabineta noteiktās minimālās mēneša darba algas.

Saskaņā ar Ministru kabineta 2015.gada 24.novembra noteikumiem Nr.656 „Noteikumi par minimālās mēneša darba algas apmēru normālā darba laika ietvaros un minimālās stundas tarifa likmes aprēķināšanas kārtību" minimālā mēneša darba alga no 2018.gada 1.janvāra sastāda 430 *euro*, tādejādi minimālais uzturlīdzekļu apmērs bērnam līdz 7 gadu vecuma sastāda 107,50 *euro* ik mēnesi, bet virs 7 gadu vecuma 129,00 *euro* ik mēnesi.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu katrai pusei jāpierāda tie fakti, uz kuriem tā pamato savus prasījumus vai iebildumus. Prasītājam jāpierāda savu prasījumu pamatotība. Atbildētājam jāpierāda savu iebildumu pamatotība.

Attiecībā par prasītājas ienākumiem un mantisko stāvokli tiesa konstatē sekojošo:

Saskaņā ar Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras sniegto 2018.gada 1.novembra izziņu Nr.18/2609129 par apdrošinātās personas iemaksām prasītāja laika posmā no 2017.gada oktobra līdz 2018.gada augustam, saņēmusi pakalpojumus 1368 *euro* apmērā pirms nodokļu nomaksas *(lietas 17.lapa)*.Tāpat saskaņā ar minēto izziņu prasītāja laika posmā no 2017.gada oktobra līdz 2018.gada oktobrim saņēmusi ģimenes valsts pabalstu 66, 28 *euro* mēnesī, kopā 580,38 *euro*, piemaksu pie ģimenes valsts pabalstu par divu vai vairāk bērnu 66 *euro* mēnesī, kopā 472 *euro*, bērnu kopšanas pabalstu 171 *euro* mēnesī, kopā 1710 *euro*, vecāku pabalstu ik mēnesi 279, 27 *euro* kopā 2738,74 *euro (lietas 18.lapa)*.

Attiecībā uz atbildētāja ienākumiem un mantisko stāvokli tiesa konstatē sekojošo:

Saskaņā ar Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras sniegto 2018.gada 1.novembra izziņu Nr.18/2609153 par apdrošinātās personas iemaksām atbildētājs 2017.gadā guvis ienākumus 304,50 *euro* apmērā, kā arī saņēmis par laika posmu no 2017.gada oktobra līdz 2018.gada novembrim ģimenes valsts pabalstu 102,42 *euro* apmērā *(lietas 19., 20.lapa)*.

Saskaņā ar atbildētāja paskaidrojumiem viņš strādā Nīderlandē un viņa ienākumi ir neregulāri, un algas daļa aiziet īrē, pārtikas iegādei. Turklāt atbildētājam ir otrs dēls, kuru viņš uztur viens.

Citi pierādījumi par pušu mantisko stāvokli iesniegti netika.

Lai gan Civilprocesa likuma 91.pantā ir nostiprināts patiesības paušanas pienākuma princips, tiesa atzīst, ka prasītāja nav atbrīvota no Civilprocesa likuma 93.panta pirmajā daļā noteiktā pienākuma pierādīt savu prasījumu pamatotību.

Pēc vispārēja noteikuma, ievērojot Civilprocesa likumā paredzēto sacīkstes un dispozitivitātes principu, pierādījumu nasta gulstas uz abām pusēm *(sk. Civilprocesa likuma 93.panta pirmo daļu)*.

Līdz ar to prasītājai, prasot uzturlīdzekļus, kuru apmērs lielāks par valstī noteikto iztikas minimumu, ir jāpierāda ne tikai šī apmērā lietderīgums un pamatotība, bet arī, ka atbildētājam ir pietiekoši ienākumi, lai nodrošinātu tādu uzturlīdzekļu maksāšanu.

Savukārt atbildētājam, iebilstot pret pieprasīto uzturlīdzekļu apmēru, jāpierāda pieprasītās summas nesamērīgums ar viņa mantisko stāvokli, vai nesamērīgums ar bērna reālām vajadzībām, vai arī prasītājas izvairīšanos no tai ar likumu noteiktā pienākuma arī pašai uzturēt bērnu, uzliekot šādu pienākumu vienīgi atbildētājam .

Ņemot vērā Civillikuma 179.panta nostiprināto absolūto vecāku pienākumu uzturēt bērnu, nevar būt strīda par to, ka atbildētāja pienākums ir maksāt prasītājai uzturlīdzekļus bērna uzturam. Civilprocesa likuma 96.panta pirmā daļa noteic, ja tiesa atzīst kādu faktu par vispārzināmu, tas nav jāpierāda.

Augstākās tiesas Senāta spriedumā lietā Nr.SKC-863/2011 ir norādīts, ka tiesa var atbrīvot lietas dalībniekus no pierādījumu iesniegšanas, ja tā atzīst par vispārzināmu, ka bērnam uzturēšanas izdevumos iekļaujami izdevumi par ēdienu, apģērbu, mājokli, higiēnas piederumiem utt.

Par vispārzināmu atzīstams, ka bērna uzturēšanai ir nepieciešami izdevumi pārtikai, apģērbam, apaviem, mājoklim, ārstniecībai, higiēnas precēm, kā arī izdevumi attīstībai un atpūtai. Līdz ar to, izdevumu kā tādu nepieciešamība prasītājai nav jāpierāda.

Prasītāja norādījusi, ka /pers. C/ apmeklē privāto pirmskolas izglītības iestādi /Nosaukums A/ līdz ar to ikmēneša izdevumu apjoms bērna vajadzībām ir palielinājies. Tiesas ieskatā ir 150 *euro* adekvāta summa un nav pārspīlēta.

Tiesa norāda, ka tas no vecākiem pie kura dzīvo bērns, bērna vajadzībām tērē līdzekļus lielākā apmērā, nekā tas vecāks, kurš maksā uzturlīdzekļus bērna uzturēšanai un ar bērnu ikdienā kopā nedzīvo, kā arī prasītāja ir tiesīga izvēlēties kādā līmenī vēlas nodrošināt sava bērna uzturēšanu, atbilstoši pušu materiālajām iespējām. Atbildētājam jāņem vērā, ka bērnu intereses prevalē par vecāku interesēm un nav pieļaujama situācija, kurā vecāku savstarpējo konfliktu rezultātā, bērnam netiktu nodrošināts tāds uzturēšanas līmenis, pie kāda viņš ir pieradis un kādu vecāki ir spējīgi nodrošināt.

Tiesa atzīst, ka atbildētāja mantiskais stāvoklis ir vērtējams labāks kā prasītājai, neskatoties uz to, ka saskaņā VSAA iestāžu izziņās norādīto, prasītājas ienākumi ir ievērojami lielāki. Prasītāja no saviem ienākumiem sedz gan savas uzturēšanas izmaksas, gan sniedz uzturu dēlam.

Lietas izskatīšanas gaitā netika gūti pierādījumi, ka atbildētājs būtu darba nespējīgs, vai pastāvētu apstākļi, kas viņam liegtu sniegt lielāku finansiālu atbalstu bērna ikdienas uzturam.

Tiesa atzīst, ka atbildētājam vispirms primāri būtu jādomā par to kā nodrošināt savam bērnam atbilstošu uzturu. Atbildētājs nevar nostādīt kā svarīgākas par uztura došanu bērnam savas vajadzības vai uzskatīt, ka savu konfliktu vai nesaskaņas ar prasītāju var risināt, atsakoties nodrošināt bērnu ar atbilstošu uzturu.

Saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6.panta pirmajā daļā formulēto bērnu tiesību aizsardzības principu, ka *tiesiskajās attiecībās, kas skar bērnu, bērna tiesības un intereses ir prioritāras,* līdz ar to tiesa uzskata, ka atbildētājam bērna uzturēšanā jāpiedalās atbilstoši savam mantiskajam stāvoklim.

Tiesa uzskata, ka atbildētājs un nav iesniedzis tādus pierādījumus, ka nespētu pelnīt un maksāt uzturlīdzekļus tādā apmērā, kāds nepieciešams

bērna uzturēšanai.

Nosakot piedzenamo uzturlīdzekļu apmēru, tiesa ņem vērā gan pušu faktiskos ienākumus, gan bērna reālās vajadzības, gan prasības summas pamatojumu. Tiesa atzīst, ka uz lietas izskatīšanas brīdi faktiski nav dokumentālas informācijas par atbildētāja reālajiem ienākumiem, taču tie faktiski varētu būt lielāki nekā tas ir uzrādīts oficiāli tiesai pieejamajos dokumentos, līdz ar to tiesa uzskata, ka ir atbildētājs ir spējīgs maksāt prasītājai uzturlīdzekļus lielākā apmērā nekā 120 *euro*.

Izvērtējot lietā esošos pierādījumus par pušu mantisko stāvokli un spējām, bērna vajadzības, tiesa atzīst par taisnīgu un samērīgu pušu materiālajam stāvoklim no atbildētāja prasītājas labā piedzīt uzturlīdzekļus nepilngadīgā dēla uzturam 150 *euro* ik mēnesi.

Nosakot šādu uzturlīdzekļu apmēru, tiesa ņem vērā ne tikai Civillikuma 179.pantā noteikto vecāku pienākumu uzturēt bērnu samērā ar viņu mantas stāvokli un spējām, bet arī ANO Bērna tiesību konvencijas 3. pantā ietverto bērna vislabāko interešu principu, Bērnu tiesību aizsardzības likuma 6. panta pirmajā daļā noteikto, ka tiesiskajās attiecībās, kas skar bērnu, bērna tiesības un intereses ir prioritāras, kā arī šā likuma 10. panta pirmajā daļā noteikto, ka bērnam ir tiesības uz tādiem apstākļiem (atbilstošs uzturs, apģērbs, pajumte), kas nodrošina pilnvērtīgu fizisko un intelektuālo attīstību.

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāts 2007.gada 29.augustā lietā Nr.SKC -556 ir atzinis, ka iztulkojot Latvijas Republikas Satversmes 92.pantu un Civilprocesa likuma 1.pantu saistībā ar Civillikuma tiesību normām, kas izriet no ģimenes tiesiskajām attiecībām, prasībās par uzturlīdzekļu piedziņu bērnu uzturam, tie piedzenami no brīža, kad celta prasība tiesā, jo ar prasības celšanas brīdi attiecīgā persona uzsāk savu ar likumu garantēto civilo tiesību aizsardzības realizāciju tiesā. Ņemot vērā to, ka prasītāja savā prasības pieteikumā norādījusi, ka vēlas piedzīt uzturlīdzekļus no atbildētāja no prasības pieteikuma iesniegšanas brīža, tiesa atzīst, ka uzturlīdzekļi piedzenami no prasības celšanas brīža, t.i., 2018.gada 18.oktobra, sprieduma izpildē ieskaitot tās summas, kādas atbildētājs samaksājis bērna uzturam kopš minētā datuma.

Ievērojot Latvijas Republikas Augstākās tiesas Civillietu departamenta 2015.gada 20.novembra sprieduma lietā SKC-2885/2015 paustās atziņas uzturlīdzekļi bērnu labā no atbildētāja piedzenami līdz laikam, kamēr bērni sasniedz pilngadību. Ja pēc pilngadības sasniegšanas bērns vēlas turpināt saņemt uzturlīdzekļus, viņš ir tiesīgs celt tiesā attiecīgu prasību par uzturlīdzekļu piedziņu viņa labā.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 42.panta pirmo daļu, tiesas izdevumi, ja prasītājs no to samaksāšanas bijis atbrīvots, piespriežami no atbildētāja valsts ienākumos proporcionāli apmierinātajai prasījuma daļai. Tā kā prasītāja no tiesas izdevumu samaksas šajā lietā ir atbrīvota uz Civilprocesa likuma 43.panta pirmās daļas 3.punkta pamata, tiesas izdevumi ir piedzenami valsts ienākumos no atbildētāja.

Atbilstoši minētā likuma 35.panta pirmās daļas 3.punktam, prasībās par uzturlīdzekļu piedziņu prasības summa ir maksājumu kopsumma par vienu gadu (150 x12=1800) un valsts nodeva no minētās summas saskaņā ar Civilprocesa likuma 34.panta pirmās daļas 1.punkta a) apakšpunktu ir 270 *euro.*

Tiesa izskaidro, ja persona sava mantiskā stāvokļa dēļ tiesas noteikto valsts nodevu nevar nomaksāt likumā noteiktajā termiņā, tad tā saskaņā ar Civilprocesa likuma 206.panta pirmo daļu var pieteikt tiesā lūgumu pieņemt lēmumu par sprieduma izpildīšanas atlikšanu vai sadalīšanu termiņos, kā arī par tā izpildes veida un kārtības grozīšanu.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 39.pantu no atbildētāja valsts labā piedzenami arī ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 2,94 *euro* apmērā (*lietas 2.lapa*).

Sprieduma daļā par tiesas izdevumu piedziņu saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu atbildētājam nosakāms labprātīgas izpildes termiņš 10 (desmit) dienas pēc sprieduma stāšanās likumīgā spēkā.

Rezultatīvā daļa

Ņemot vērā minēto un pamatojoties uz Civilprocesa likuma 97., 204.[1] pantu, 250.[27] pantu, tiesa

nosprieda

apmierināt /pers. A/ prasību vienkāršotās procedūras lietā par uzturlīdzekļu piedziņu pret /pers. B/.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, /pers. A/, personas kods /personas kods/, labā uzturlīdzekļus dēla /pers. C/, personas kods /personas kods/, uzturam 150 *euro* (viens simts piecdesmit *euro*) apmērā katru mēnesi, bet ne mazāk par Ministru kabineta noteikto minimālo uzturlīdzekļu apmēru, sākot no 2018. gada 18.oktobra līdz /pers. C/ pilngadībai.

Sprieduma izpildē ieskaitīt /pers. B/ labprātīgi no 2018.gada 18.oktobra samaksātās uzturlīdzekļu summas /pers. C/ uzturam.

Uzturlīdzekļu maksājumi veicami uz /pers. A/, personas kods /personas kods/, norēķinu kontu Nr./konta numurs/.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, par labu valstij valsts nodevu 270 *euro* (divi simti septiņdesmit *euro*), ar lietas vešanu saistītos izdevumus 2,94 *euro* apmērā (divi *euro*, 94 centi).

Valsts nodeva jāmaksā:

Saņēmējs Valsts kase

Reģistrācijas Nr. 90000050138

Konta Nr. LV55TREL1060190911200

Saņēmēja iestāde Valsts kase

BIC kods TRELLV22

Maksājuma mērķis valsts nodeva civillietā Nr.C68462218.

Ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi jāmaksā:

Saņēmējs Tiesu administrācija

Reģistrācijas Nr.90001672316

Konta Nr. LV51TREL2190458019000

Saņēmēja iestāde Valsts kase

BIC kods TRELLV22

Maksājuma mērķis 21499 ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi civillietā Nr. C68462218.

Noteikt /pers.B/sprieduma labprātīgai izpildei 10 (desmit) dienu termiņu no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Izskaidrot /pers. B/, ka pēc sprieduma labprātīgas izpildes termiņa notecējuma valsts labā maksājamu ar lietas izskatīšanu saistīto izdevumu un valsts nodevu samaksu apstiprinošs dokuments jāiesniedz Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesas kancelejā /adrese/, 110.kabinetā, pretējā gadījumā spriedums šajā daļā tiks nodots piespiedu izpildei.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 (divdesmit) dienu laikā no pilna sprieduma sastādīšanas dienas Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijā, iesniedzot apelācijas sūdzību Rīgas pilsētas Pārdaugavas tiesā, ja pastāv kāds no šā likuma 440.[2] pantā noteiktajiem apelācijas tiesvedības ierosināšanas pamatiem.

Pilns sprieduma teksts sagatavots 2018.gada 11.decembrī.